

Тридница за празника на св. Тереза на Младенеца Исус (28-30 септември 2013 г.), манастир „Свети Дух“, София

Първи ден, 28 септември 2013 г.

Скъпи сестри кармитки, скъпи братя и сестри в Христа,

По време на тридницата, посветена на скъпата на всички нас св. Тереза Лизийска, ви предлагам да се опитаме да осветлим три загадки, които тя ни поставя, когато е била провъзгласена от Църквата за светица, за покровителка на мисиите и за църковна учителка.

Често ще използвам нейните думи, видимо вдъхновени от Светия Дух, та Господ да ни осветли чрез нея.

Но също така във всеки от тези дни, подобно на св. Тереза, която търсеше храна за душата си преди всичко в Божието Слово, а особено в Евангелията, ще се стремим да обърнем внимание на откъса от Евангелието, който Църквата ни предлага.

Така блаженствата, които чухме днес, съвпадат добре с тридницата, която започваме в чест на св. Тереза Лизийска.

Св. Тереза, както и блаженствата, ни изправят пред парадоксите, които характеризират реалността на Царството Божие. *Блажени вие, бедните духом, защото ваше е Царството Божие [...]. Блажени, които гладувате [...]. Блажени, които плачете [...]. Блажени ще бъдете, кога ви намразят човеците.* За разума на човека те остават една голяма загадка или направо се считат за безумие.

Св. Тереза е била призната от Църквата за блажена и малко след това за светица. Тя е живяла от 15-годишна възраст до смъртта си под обета за бедност в кармилската обител. Може би не е гладувала, но е страдала от студ през зимите във влажния климат на Нормандия. Тя не се оплакваше, но лекарят и сестрите, които са я гледали през последните месеци на живота ѝ, когато беше болна от туберкулоза, са разбрали, че изпитваше страшни болки. Все пак можем да се учудваме, че е била провъзгласена за блажена и за светица, и то доста скоро след смъртта си; тя е била причислена към лика на свещите от папа Пий XI през 1925 г., тоест само 28 години след края на земния ѝ път. Можем да се учудваме, защото в нейния живот почти отсъстват феномени като видения или изпадане в екстаз, с които например е известна друга велика светица на Кармила, св. Тереза Авилска; приживе не е творила чудеса; не е основала нов орден; не е развила голяма милосърдна дейност; не е причислена към лика на мъчениците; напротив, прекарала е много кратък и напълно незабележителен живот, понеже е умряла само на двацет и четири години и е живяла скрита в един манастир през деветте си последни години. Дори някои сестри от

Лизийския Кармил са я считали за добра сестра, но нищо повече. Знаейки това, не е ли истинско чудо фактът, че само 30 години след смъртта ѝ, тя е между най-почитаните светици по света? Така животът на св. Тереза напомня притчата за синаповото зърно или за житното зърно, паднало в земята, което, след като умре, принася много плод. Животът на св. Тереза изразява по чуден начин тайната сила на Царството Божие.

В днешното Евангелие виждаме, че Царството Божие, присъстващо в Лицето на Исуса, привлича много хора, включително хора, живеещи извън пределите на Израил. Исус привлича не само със словото Си, но и както с телесните, тъй и с душевните изцерения, които извършва. *Целият народ*, казва Евангелието, *гледаше да се допре до Него, защото от Него излизаше сила и изцеляваше всички.*

Още от ранно детство Тереза е силно привличана от Исуса. Със сигурност дълбоката вяра и силният християнски дух, които царуваха в семейството ѝ, са играли важна роля. Фактът, че петте деца в семейството, които не са умрели в ранните си години, са станали всички богопосветени лица, свидетелства ясно за това. Тук можем да подчертаем важността на ролята на семейството. Но това е друг въпрос, нека се върнем към Тереза. Ако петте дъщери на семейство Мартен са станали монахини, Тереза се е отличавала от другите, понеже досега само тя е призната за светица.

В какво се състои светостта на св. Тереза? Видяхме, че при нея няма външни белези, които да привличат внимание, но както знаете, светостта зависи преди всичко от вътрешния живот в Бога.

По Божие провидение имаме достъп до вътрешния живот на Тереза благодарение на автобиографичните разкази, които е написала само от послушание към настоятелките си, които са изисквали от нея тази работа. Без тя да очаква, тези разкази са позволили на безброй души да открият нейната святост и най-вече да бъдат насърчавани и осветлени чрез нея по пътя към светостта.

Нека се опитаме да открием в тези разкази някои от главните измерения на светостта ѝ.

Тя сама признава, че Бог я е надарил с много благодати. Ето например какво пише за коледната благодат, която я промени радикално, когато беше почти на четиринайсет години: „И така, през тази лъчезарна нощ започна третият период от моя живот, най-хубавият от всички, най-изпълненият с небесни благодати. В един миг Исус осъществи делото, което аз дълги години не можех да извърша, като се задоволи само с моята добра воля, която никога не ми е липсвала... Божествената любов заедно с необходимостта да забравям себе си изпълни сърцето ми и оттогава се почувствах щастлива“ (*История на една душа*, 1995, с. 67).

Вярно, че е получила много благодати, но сигурно доста души са получили и те много благодати и не са станали светци. При Тереза благодатите са паднали на добра почва, която им е позволила да принасят плод в изобилие. Както чухме преди малко, тя уточнява главните благодати, които е получила: „Божествената любов заедно с необходимостта да забравям себе си“. Да, най-голямата благодат е несъмнено да открием безкрайната Божия любов към нас. Тереза все повече е откривала величието на Божията любов. „Твоята любов, пише тя три месеца преди да отлети, ме предвари още в детството ми, тя порасна с мене и сега е бездна, чиито дълбини не мога да измеря“ (*История на една душа*, с. 172). Това е чист дар от Бога, но необходимостта да забравя себе си изисква съдействието на човека. И в това Тереза се е отличавала. Още преди да влезе в Кармила, е започнала да упражнява това, както става ясно от следните нейни думи: „Тези божествени въздействия не можеха да останат безплодни: да вода добродетелен живот, стана за мене приятно и естествено. В началото лицето ми издаваше борбата, но малко по малко себеотрицанието, дори от първия миг, ми се видя лесно“ (*История на една душа*, с. 71). И ето до каква степен на себеотрицание е стигнала: тя пише няколко месеца преди да отиде на другия свят, че се радва много, когато послушничките казват пред нея какво не харесват в нея. Малко по-нататък, по повод писмения разказ за живота си в Кармила, който настоятелката ѝ е наредила да направи, тя пише следното: „Не мислете, Майко, че се интересувам от каква полза може да бъде моята скромна работа; щом я извърша от послушание, това ми стига и не бих изпитвала никаква мъка, ако я изгорите пред мен, преди да я прочетете“ (превод от *Manuscrits autobiographiques de Ste Thérèse de l'Enfant Jésus*, p. 294, *Livre de vie* 7-8, 1957).

Тереза се стреми към себеотрицанието само от любов към Бога, за да може да отговори на Неговата любов, изпълнявайки волята Му. Нейният девиз е следният: „Любовта се заплаща само с любов“. Тя пише през последните си месеци: „Отдавна вече не принадлежа на себе си, изцяло съм предадена на Исуса“ (пак там, с. 254) и също: „Вече нямам други желания освен да обичам дотам, че да умра от любов“ (пак там, с. 249).

В последната ѝ година нейната любов към Бога ѝ позволява да открие какво е в действителност братолюбието. Ето какво пише: „Тази година, мила Майко, добрият Бог ми е дал благодатта да разбере какво представлява братолюбието; вярно, че и преди го разбирах, но не съвършено; не бях вникнала в тези Исусови думи: *А втора заповед, подобна на първата, е: възлюби ближния си като себе си* (Мат. 22:39). Аз се стараех предимно да обичам Бога и като Го обичах, открих, че не бива любовта ми да се изразява само с думи, понеже: *Не всеки, който Ми казва: „Господи, Господи!“*, ще влезе в Царството небесно, а оня, който изпълнява волята на моя Отец Небесен (Мат. 7:21) Тази воля, Исус я

разкрива [...] почти на всяка страница от Евангелието Си; но на Тайната вечеря, [...] този кротък Спасител иска да даде на учениците Си нова заповед. Той им каза с неизразима нежност: *Нова заповед ви давам, да любите един другия; както ви възлюбих, да любите и вие един другия. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си* (Йоан 13:34-35)“ (пак там, с. 256).

Чудната святост на св. Тереза е в това, че е била напълно отворена за Божията любов. Тя я откриваше във всичко. Приемаше всичко, дори и изпитанията, като благодат, като покана да отговори на любовта Му. Силно привлечена от Исус, тя е открила от Него в Евангелията, че любовта към Бога минава през любовта към ближния и като се е отричала от себе си, се е научила да обича всичките си сестри – дори тази, която ѝ беше най-неприятна – в малките неща на ежедневния си живот.

Нека чрез примера и застъпничеството на св. Тереза Господ ни даде благодатта да се научим да открием Неговата любов във всичко и да отговорим на любовта Му, като обичаме всичките си братя и сестри в малките неща от ежедневния ни живот. Амин (+).

Втори ден, 29 септември 2013 г., Лук. 6:31-36

Скъпи сестри кармитки, скъпи братя и сестри в Христа,

Вчера се спряхме на чудната святост, до която св. Тереза е стигнала в краткия си земен път. Днес ще опитаме да разберем друга загадка: защо тя, която е живяла толкова малко, и то затворена в един манастир, е била избрана заедно със св. Франциск Ксавиери, един голям мисионер, за покровителка на Мисиите?

Още от коледната благодат, която, ненавършила и четиринайсет години, я промени дълбоко и ѝ даде душевна сила, Тереза започва да работи за обръщането на грешниците. „От мене, пише тя, Исус направи ловец на души, почувствах голямо желание да работя за обръщането на грешниците, желание, което не бях чувствала толкова силно...“ (превод от *Manuscrits autobiographiques de Ste Thérèse de l'Enfant Jésus*, р. 117, *Livre de vie* 7-8, 1957). И тя продължава „Викът на умирация Исус: ‘Жаден съм’ отекваше всеки миг в сърцето ми, за да запали в него една непозната и жива ревност. Исках да утоля жаждата на своя Любим; самата аз горях от жажда за душите и на всяка цена исках да изтръгна грешниците от вечните пламъци“ (*История на една душа*, 1995, с. 68).

Освен това в двете си последни години на земята по молба на настоятелките си тя е станала духовна сестра на двама мисионери, които са пожелали една такава сестра да им помага с молитвите и жертвите си, за да

могат да спасят много души. Първият е тръгнал като мисионер в Африка, а другият – в Китай. Тя прие това с радост, тъй като беше готова да отиде далеч, за да служи в друг Кармил. На настоятелката си, която сама на млади години е изразявала подобно желание, св. Тереза, вече болна, доверява следното: „О милата ми Майка, апостолското Ви желание намира в душата ми един верен отзвук; оставете ме да ви доверя защо желях и още желя, ако Светата Дева ме изцери, да изоставя заради една чужда земя сладкия оазис, където живея щастлива под майчинския ви поглед [...]. Не с цел да бъда от полза за Кармила, който би благоволил да ме приеме, бих оставила всичко, което ми е скъпо; наистина бих направила всичко, което зависи от мене, но познавам моята неспособност [...]. Единствената ми цел е да изпълня волята на добрия Господ, да се жертвам за Него по начина, който Му е благоугоден“ (пак там, с. 252-253).

Но мисионерският дух на св. Тереза и това, което го вдъхновява, се открива най-добре в писмото, което пише една година преди да отлети към Отца, за да сподели на сестра си Мария благодатта, получена през май по време на духовни упражнения.

„Да бъда Твоя невеста, о, Исусе, пише тя, да бъда кармилитка, чрез единението си с Тебе да бъда майка на душите, всичко това би трябвало да ми е достатъчно. Но аз чувствам у себе си и други призвания: чувствам се призвана да бъда воин, свещеник, апостол, вероучител, мъченик... бих желала да извърша най-героични дела, чувствам, че имам храбростта на кръстоносец, бих желала да умра на някое бойно поле в защита на Църквата.

Призвание на свещеник! С каква обич, о, Исусе, бих Те държала в ръцете си, когато гласът ми щеше да Те призовава да слезеш от Небето! С каква обич бих Те раздавала на душите! Но уви! Докато желя да бъда свещеник, аз се възхищавам и завиждам на смирението на св. Франциск от Асизи и се чувствам призвана да му подражавам, като се откажа от възвишеното достойнство на свещеничеството. Как биха могли да се съчетаят тези противоположности?

Бих желала да просвещавам душите като пророците, като вероучителите. Бих желала да пребродя земята, да възвестя Твоето Име и да забия на езическа земя Твоя славен кръст, о, мой Възлюблени! Но не би ми стигнала само една-единствена мисия: бих желала едновременно да възвестявам Евангелието по всички краища на света, дори до най-отдалечените острови. Бих желала да бъда мисионер не само няколко години, но да съм била такава още от сътворението на света и да продължавам да бъда такава до свършека на вековете.

А над всичко бих желала да бъда мъченица. Мъченичеството! Ето бляна на моята младост; този блян порасна с мене в моята малка килийка в кармилската обител. Но това е друга лудост; защото не искам само един вид мъченичество, за да бъда напълно удовлетворена, бих желала всички мъченичества...

Разтвори, Исусе, Твоята книга на живота, където са записани деянията на всички светци; всички тези деяния бих искала да съм ги извършила за Тебе.

На всички тези мои безумия какво ще отговориш? Има ли друга някоя душа на земята, по-малка и по-немощна от моята! А при това именно поради моята слабост Ти си пожелал да преизпълниш малките ми детински желания; а днес Ти искаш да изпълниш други мои желания, по-големи от вселената...

Понеже тези желания ставаха истинско мъченичество, разтворих един ден посланията на св. ап. Павел, за да потърся някакъв цяр за болката си. Пред очите ми попаднаха глава 12 и 13 от Първото послание до коринтяните. Там прочетох, че не всички могат да бъдат едновременно апостоли, пророци и вероучители, че Църквата е съставена от различни членове и че омото не би могло да бъде едновременно и ръка.

Отговорът бе ясен, но не задоволяваше желанията ми и не ми донесе мир... Без да се обезсърчавам, продължих четенето и този съвет ме успокои : *Показвайте ревност за по-добри дарби и аз ще ви покажа път още по-превъзходен.* И апостолът обяснява как и най-съвършените дарове не са нищо без любовта, че любовта е най-превъзходният път, за да се стигне сигурно до Бога. Най-после бях намерила покой! Разглеждайки мистичното тяло на светата Църква, не се открих в никой от членовете ѝ, описани от св. ап. Павел, или по-скоро исках да се открия във всичките, Любовта ми даде ключа на моето призвание.

Разбрах, че ако Църквата има тяло, съставено от различни членове, то най-необходимият, най-благородният от всички органи не ѝ липсва; разбрах, че тя има сърце и че това сърце гори от любов; разбрах, че само любовта движи нейните членове, че ако любовта би угаснала, апостолите не биха възвестявали Евангелието, мъчениците биха се отказали да проливат кръвта си. Разбрах, че любовта е всичко, че тя обхваща всички времена и всички места, защото е вечна.

Тогава в изблик на неудържима радост се провикнах: 'О, Исусе, любов моя! Открих най-сетне моето призвание! Моето призвание е любовта. Да, открих мястото си в лоното на Църквата и това място, о, Боже, Сам Ти ми го даде: в сърцето на Църквата, моята Майка, ще бъде любовта!... Така ще бъде всичко; така моят блян ще се осъществи!'“ (*История на една душа*, с. 180-182)

Св. Тереза е разбрала, че това, което вдъхновява всички видове мисионерски дейности и всички видове призвания, е любовта. Св. Тереза е разбрала, че истинският извор на мисиите и на всичко е любовта, безкрайната любов Божия. Св. Тереза е разбрала, че призванието ѝ е да остане при извора, който е също извор на светлина. „Най-вече разбрах, пише тя, че братолюбието изобщо не бива да остава затворено в дълбините на сърцето, защото: *Никой не запалва факел, за да го постави под крина, но го поставят на свещник, за да свети на всички, които са вкъщи* (Мат. 5:15). Струва ми се, майко, че този

свещник представлява братолюбието, което трябва да осветява и да радва не само онези, които са ми най-мили, но всички, които са вкъщи, без изключение“ (*История на една душа*, с. 144). А можем да прибавим, че св. Тереза е светилник, който позволява на братолюбието да свети на всички.

Именно в днешното Евангелие Исус казва: *Ако обичате ония, които вас обичат... ако правите добро на ония, които и вам правят добро, каква вам награда? Защото и грешниците правят същото* (Лук. 6:32-33). Исус ни призовава да обичаме всички, а не само тези, които ни обичат. Това е покана да излезем от омагьосания кръг на „око за око, зъб за зъб“. В днешното Евангелие Той напомня най-напред тъй нареченото „златно правило“: *Както искате да постъпват с вас човеците, тъй и вие постъпвайте с тях*. Какво е най-дълбокото желание на човека? Не е ли да бъде обичан! Това означава, че златното правило би могло да бъде изразено по следния начин: „Както искате човеците да ви обичат, тъй и вие ги обичайте“. Така златното правило е близо до старозаветната заповед: *Обичай ближния си като себе си* (Лев. 19:18). Мярката на тази любов е възвишена, но все още човешка. Накрая на днешното Евангелие обаче Исус казва: *Бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден* (Лук. 6:36). Тук Той ни призовава да обичаме като Неговия Отец и като Самия Него, Който е съвършеният израз на Божията любов. Как е възможно това, щом Божията любов е безкрайна, а ние сме ограничени и слаби?

Ето отговора на св. Тереза: за да обичам, както Ти обичаш, Исусе, трябва да ми дадеш Твоята любов, трябва да обичаш в мене. А Исусовата любов е намерила най-пълнен израз в Неговите страдания и в отдаването на живота Му на Кръста.

Св. Тереза добре знае това. Тя пише в своето *Деяние на себепринасяне като всесъжжена жертва на Милосърдната любов на Бога*: „Божият Син, моя възлюбен Жених, по време на земния Си живот ни е казал: *Каквото и да поискате от Отца в Моё име, ще ви даде* (Йоан 16:23). Прочее сигурна съм, че ще изпълниш желанията ми; зная, Господи мой, че колкото повече исках да дадеш, толкова повече ме караш да желая. Чувствам в сърцето си огромни желания и с доверие Те моля да дойдеш да направиш Твоя моята душа... ЗА ДА ЖИВЕЯ В ДЕЯНИЕ НА СЪВЪРШЕНА ЛЮБОВ, АЗ СЕ ПРИНАСЯМ КАТО ВСЕСЪЖЕННА ЖЕРТВА НА МИЛОСЪРДНАТА ТИ ЛЮБОВ, като Те умолявам да ме изгаряш безспир, оставяйки да преливат в моята душа скритите в Теб вълни на безкрайна нежност, и така да стана мъченица на Твоята любов, о Боже мой.“ А това св. Тереза се е стремяла да го живее в малките неща на ежедневиия си живот.

Господи, с помощта на нейния пример и на нейното застъпничество, дай ни да се отдадем на безкрайната Ти милосърдна любов, за да можем да обичаме всички наши братя и сестри в малките неща на ежедневния си живот. Амин (+).

Трети ден, 30 септември 2013 г., Лук. 6:24-30

Скъпи сестри кармилитки, скъпи братя и сестри в Христа,

След загадката на чудната святост на св. Тереза и тази на удивителното ѝ провъзгласяване за покровителка на мисиите, днес ще се спрем на третата загадка. Защо тя, чийто земен път е толкова кратък и която е написала едни скромни автобиографични разкази от послушание към настоятелките си, е била провъзгласена за църковна учителка през 1997 г. от папа Йоан Павел II, точно 100 години след отлитането ѝ към небето?

Още един път, както е присъщо на св. Тереза Лизийска, външната скромност крие едно съкровище. Именно скромността на тези автобиографични разкази е позволила на множество хора да ги прочетат и да открият съкровището, което е в действителност нейният тъй наречен „малък път“ към небето, тоест към Бога. Този път е възвърнал в много души надеждата. Този път е наречен „малък“, защото е най-опростеният и най-прекият път към Бога. Най-прекият път към Бога е пътят на любовта, която е чудотворна, но и възискателна.

Но по-добре да чуем това, което св. Тереза пише за своя малък път три месеца преди да си отиде:

„Вие знаете, мила майко, че винаги съм желала да стана светица; но уви, винаги съм установявала, сравнявайки се със светците, че между тях и мене съществува такава разлика, каквато в природата виждаме между една планина, чийто връх се губи в облаците, и нищожното пясъчно зърно, тъпкано от краката на минавачите.

Но вместо да се обезсърча, казах си: ‘Бог не вдъхва неосъществими желания; следователно и аз мога, въпреки нищожеството си, да се стремя към светостта. Да стана голяма, ми е невъзможно. Трябва да се търпя такава, каквато съм, с безбройните си несъвършенства; но искам да потърся някое средство да отида на небето по един малък и съвсем прав път, съвсем къс, един съвсем нов, мъничък път. Живеем във век на открития: сега не е необходимо вече да се изкачваме по стълби; у богатите асансьорът ги замества много по-успешно. И аз също бих искала да изнамеря един асансьор, за да се издигна до Исус. Защото съм много мъничка, за да се изкача по стръмната стълба на съвършенството’.

Тогава потърсих в Свещеното Писание указание за асансьора, предмет на моето желание, и прочетох тези думи, излезли от самата уста на вечната премъдрост : *Който е мъничък, да дойде при Мене* (Притч. 9:4, по Вулгатата).

И така, приближих се до Бога, отгатвайки, че съм открила това, което търсех; и като исках още да зная какво би сторил Той на най-малкия, продължих издирванията си и ето какво открих: *На ръце ще ви носят и на колене ще ви галят. Както утешава някого майка му, тъй ще ви утеша и Аз* (Ис. 66:13).

О, никога по-нежни и по-благозвучни думи не са възраждали душата ми. Ансаньорът, който трябва да ме издигне до небето, са Твоите обятия, о, Исусе, затова не е нужно да раста, напротив, трябва да си остана малка, да ставам все по-малка и по-малка. О, Боже, Ти надмина моите очаквания и аз искам да възпея Твоите милости...“ (*История на една душа*, с. 134-135)

В писмо до родната си сестра Мария, тя ни разкрива други важни аспекти на своя малък път. „Науката на любовта! Ах, как сладко звучат тези думи за душата ми! Нищо друго не искам освен тази наука! За нея, давайки всички свои богатства, както невестата от Песен на Песните, все още мисля, че нищо не съм дала. Много добре разбирам, че само любовта е способна да ни направи приятни Богу и че тази любов е единственото съкровище, към което се стремя.

Исус пожела да ми покаже единствения път, който води към тази божествена пещ: пътя на пълното себеотдаване на малкото дете, което без страх заспива в обятията на баща си... Светият Дух, този Дух на любов е казал в книгата на Премъдростта, че милосърдието се дава на малките. От Негово име пророк Исая ни разкрива, че в последния ден Господ ще отведе Своето стадо на паша, че ще събере малките агънца и ще ги притисне в обятията Си...

Ах, ако слабите и несъвършени души като моята чувстваха същото, каквото чувствам аз, ни една не би се отчаяла да стигне върха на планината на любовта, защото Исус иска не велики дела, а само себеотдаване и признателност... Той няма нужда от нашите дела, а единствено от нашата любов.“ (*История на една душа*, с. 176-177)

Нейният малък път е път на любов, но и път на упование. Ето изворът на нейното упование: „О, Слово, о, Спасителю мой! Ти си Орелът, Когото обичам и Който ме привлича: Ти си Онзи, Който, устремен към земята на изгнанието, си пожелал да страдаш и да умреш, за да издигнеш всички души и да ги потопиш в лоното на Пресвета Троица, вечно огнище на любовта! Ти си Онзи, Който, издигайки се отново към недостъпната светлина, оставаш скрит в нашата долина на сълзи под вид на бяла хостия, и то за да ме нахраниш със Своята собствена същност. О, Исусе, позволи ми да Ти кажа, че Твоята Любов стига до безумие... Как искаш пред тази лудост моето сърце да не се устреми към Тебе? Как може да има граници моето упование?

Ах, заради Тебе, зная, светците са вършили лудости, вършили са велики дела, защото са били орли! Аз пък съм мъничка, за да мога да върша велики неща и моята лудост е в надеждата ми, че Твоята Любов ме приема за жертва,

моята лудост е да се уповавам на застъпничеството на ангелите и на светците, за да полетя до Тебе с Твоите собствени крила, о божествен мой Орел!“ (*История на една душа*, с. 186)

А конкретно малкият ѝ път се състои в това да прави всичко от любов и най-вече да обича всичките си сестри, включително тази, която ѝ е най-неприятна. Това го научава преди всичко от Исуса в Евангелията с помощта на Светия Дух.

Именно Исус в днешното Евангелие казва: *Но вам, които слушате, казвам: обичайте враговете си, добро правете на ония, които ви мразят, благославяйте ония, които ви проклинат, и молете се за ония, които ви пакостят* (Лук. 6:27-28). Ето как св. Тереза тълкува тези Исусови думи: „В кармилския манастир несъмнено човек не среща неприятели, но все пак съществуват симпатии, чувстваш влечение към някоя сестра, докато пък за друга правиш дълъг завой, за да не я срещнеш. Е, добре, Исус ми каза, че трябва да обичам тази сестра, че трябва да се моля за нея, макар че нейното поведение ме кара да вярвам, че тя не ме обича... И не е достатъчно само да обичаш, трябва и да го докажеш.“ И тя продължава: „Ето какво още ме учи Исус: *Всекиму, който ти проси, давай, и от оногова, който взима твое нещо, не изисквай назад* (Лук. 6:30). Да даваш, когато ти искат, не е така приятно, колкото да поднесеш сам. Също така, когато ти искат любезно, не е много трудно да дадеш; но ако за нещастие си послужат с недотам вежливи думи, веднага душата ти възроптава, ако не е затвърдена съвършено в братолюбието... Ако е трудно да се даде на онзи, който иска, още по-трудно е да се оставиш да ти вземат онова, което ти принадлежи, без да си го поискаш обратно. О, майко, казвам, че е трудно, а по-скоро би трябвало да кажа, че изглежда трудно. Защото игото на Господа е благо и бремето Му – леко (Мат. 11:30): когато човек го приеме, веднага изпитва сладостта му. Казвах си: Исус не иска да предявявам права върху онова, което ми принадлежи. И това би трябвало да ми изглежда съвсем естествено, тъй като всъщност лично нищо не ми принадлежи; впрочем трябва да се радвам, когато ми се случи да изпитам бедността, за която съм дала тържествен обет.“ (*История на една душа*, с. 146-147)

Господи, по примера и застъпничеството на св. Тереза, дай ни да се уповаваме напълно на Твоята безкрайна милосърдна любов и да се научим от Тебе да правим всичко от любов и да обичаме всичките ни братя и сестри, дори и тези, които не са ни приятни. Амин (+).

о. Даниел Жилие АА
(източник: интернет)